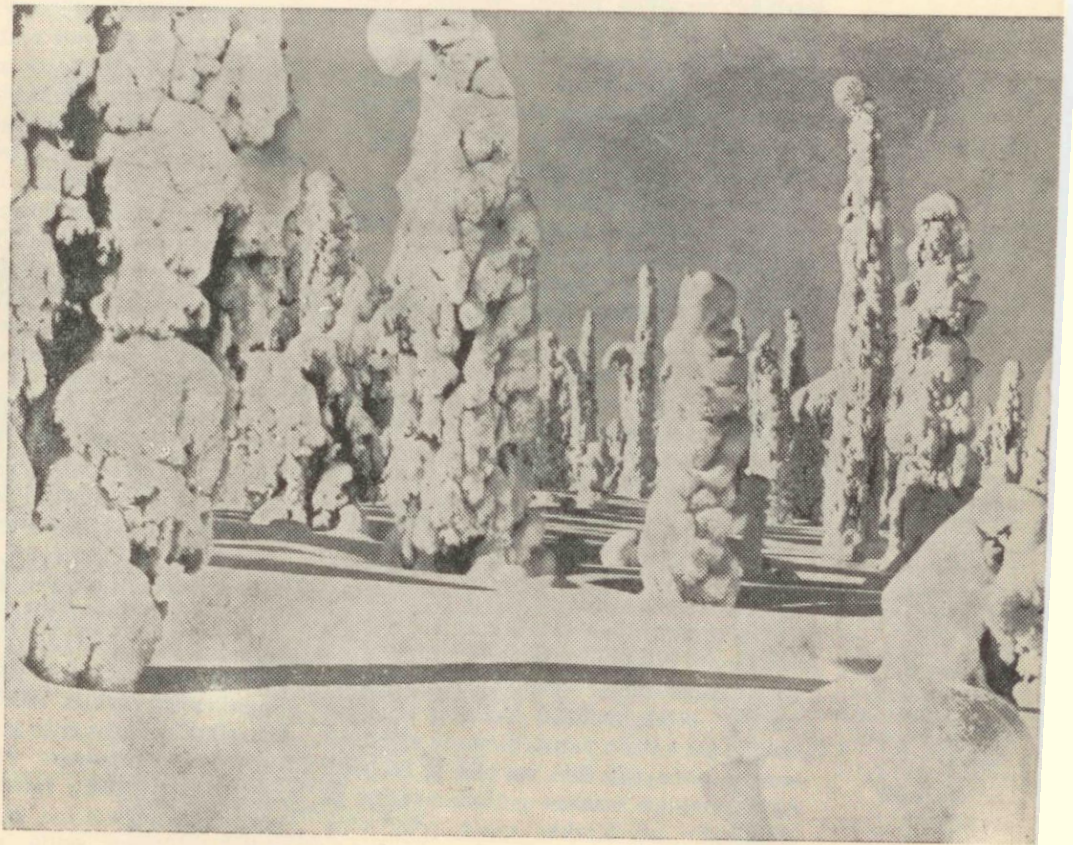

1958

Purttin Ystävät

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1958

N:o 5

Pimeys katoaa...

(Joh. 2: 8)

Virsi kirjani välissä on ollut pieni raamatunlausekortti, jonka olen joskus saanut opiston joulujuhlassa. Siinä on kirjoitettuna yllä olevat Raamatun sanat, jotka ovat usein pysäyttäneet minut eteensä ja panneet ajattelemaan niitä tärkeitä asioita, mitä tällainen lause sisältää ja tuo mieleen.

"Pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa." — Näin joulun aikana, kuten itse joulunakin, puhutaan Jeesuksesta Kristuksesta Vapahtajastamme sinä valona, joka syttyi tänne pimeään maailmaan ensimmäisenä jouluna, ja jota valoa kohti kansat saivat sitä ennenkin vaeltaa ja panna toivonsa siihen.

Olemme kenties kuulleet yllä mainitun raamatunlauseen jossakin yhteydessä puhuttaessa pakanakansoista, jotka ovat saaneet kääntyä kristinuskoon. Näin on todella kaikkialla, niin pakanamailla kuin muuallakin maailmassa, missä Jeesus tunnetaan ihmisen omana Vapahtajana ja Lunastajana, siellä pimeys on muuttunut valkeudeksi, ja synnit vaihtuvat autuudeksi anteeksiantamuksen kautta Hänen veressään.

Meidän keskuudessamme täällä n.s. kristityssä maailmassa, missä elämme, tehdään paljon pimeyden töitä. Saamme kuulla ja lukea niistä miltei joka päivä — joulunakin, valon juhlanan, tai saamme monta kertaa nähdäkin näitä lähiympäristössämme. — Me tiedämme kuitenkin, ettei meidän tarvitse mennä etäälle tai katsoa ympärillemme nähdäksemme pimeyttä. Sitä voi olla ja on yhtä hyvin meidän omassa sydämessämme ja elämässämme. Kaikki synty, joka aina erottaa meitä Jumalasta ja Vapahtajasta, kaikki synty, mitä emme ole tuoneet

valoon, tunnustaneet, saaneet anteeksi tai josta emme edes halua luopua, on meissä pimeyttä. Sitä on koko se alue meissä, missä Vapahtaja, joulun Herra ei ole saanut sijaa. — Meidän on siis kysyttävä ennen muuta itseltämme, onko meidän sieluissamme valo, uskomme me maailman valkeuteen, Jeesukseen Kristukseen, olemmeko me hänen todellisia opetuslapsiaan, joista Hän itse sanoo: "Te olette maailman valkeus." (Matt. 5: 14.) Myös apostoli Paavali mainitsee aikansa kristityille: »Te loistatte niinkuin tähdet maailmassa." (Fil. 2: 15.) — Meihin, jotka olemme esim. toveriliittolaisia, nuorisoliiton jäseniä, kristillisen kansanopiston väkeä tai olemme muulla tavalla mukana kristillisessä toiminnassa, meihin katsotaan ja meiltä odotetaan ympäristön taholta määrätynlaisia ominaisuuksia. Ihmiset tahtovat nähdä, loistaako Jumalan valo meistä niin, että Hänen avullaan voimme osoittaa oikeata suuntaa niille, joilla ei vielä tätä valoa ole, vai olemmeko ehkä niitä, jotka yhtä hyvin saatamme johtaa kulkijat lähellämme harhaan, pois päin valosta ja siihen, mihin tällainen lopulta vie.

Hyvät Pirtin Viestin lukijat, Vapahtaja odottaa meiltä jokaiselta, että tulisimme Hänen valoonsa, että ottaisimme sen vastaan omaan sydämeemme. Pyytäkää kaikki joka päivä saada elää siinä, ettei pimeys saisi meissä valtaa, vaan että Vapahtajan avulla saisimme sen voittoa siinä määrin kuin se täällä kiusauksia täynnä olevassa ajallisuudessa on mahdollista. Tällä tiellä vain on meillä mahdollisuus voittaa pimeys myös keran lopullisesti siellä, missä kiusoja ei enää ole.

Jatk. siv. 14

☆☆

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1958

Joulurauha suo'os meille

*Joulurauha suo'os meille,
Jeesus rakkahin!
Anna anteeksantamuksen
Rauha mielihin,
Rauha mielihin.*

*Ah, sua ilman, Herra Jeesus,
Tyhjä joulu on.
Synkkä syys on rinnassamme,
Mieli rauhaton,
Mieli rauhaton.*

*Anna armos tunnon tulla
Joulu tuomahan!
Silloin joulutähti loistaa
Meillä ainian,
Meillä ainian.*

*Sammussa kynttilöiden
Se ei sammukaan.
Halki päiväin, halki öiden
Juhlaa viettää saan,
Juhlaa viettää saan.*

*Siunaa siis, oi Herra, joulu
Meille taasenkin!
Joulurauha, jouluriemu,
Suo'os mielihin,
Suo'os mielihin!*

Siionin Kannel 506

Jumalan armo on ilmestynyt

Tiit. 2: 11—14

Joulu on jälleen ovella. Ja jouluvalmistelujen keskellä on syytä muistaa Jeesuksen sanaa yhdestä tarpeellisesta. Jos tämä unohdetaan, hukkuu joulumme valmistelujen tulvaan niin, ettei yksinkertaisesti enää jakseta viettää itse juhlaa. Mutta myös välinpitämättömyys turmelee juhlamme, kohdistuipa se ulkonaisiin valmisteluihin tai juhlan sanomaan, ja tämä jälkimmäinen ei liene harvinaista. Jos näin käy, koetaan puutos sisäisenä tyhjiytenä, johon on vuorostaan etsittävä jotain korvausta. Kaikkiialla, missä joulun viettoon tahdotaan sisällyttää sellaista, minkä yhteyteen Joulun Herran nimi ei sovellu mainittavaksi, on käynyt näin. Juhlasta on jäänyt pois sen oma sisältö. Jäljellä on vain kuori ulkonaisine tapoineen, eikä tämä yksin tyydytä ketään.

Joulun sisältö ja merkitys voidaan sattuvasti ilmaista niin kuin tämänvuotinen joulun epistolan Sana sen lausuu: Jumalan armo on ilmestynyt. Siinä kaikuu enkeliviesti Jumalan hyvästä tahdosta ihmisiä kohtaan, jonka seurauksena ja osotuksena oli Jumalan teko, Hän lähetti Poikansa. "Niin on Jumala maailmaa rakastanut." Jumalan armon ainutlaatuisuutta suuruutta on juuri se, että se on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ja että Jumala rakasti maailmaa, joka ei ollut sitä ansainnut tai edes pyytänyt, vaan joka vieläpä tällaakin sitä rakkautta. Tämäkään ei pidättänyt Jumalaa. Hän etsii rakkaudessaan arvotontakin.

Jokainen joulu on meille Jumalan lahja, johon meillä ei ole mitään ansiota tai oikeutta. Siinä ei ole kysymys vain ohi kiitävästä juhlahetkestä, joka rakentuu vaikkapa pyhänkin muiston ympärille. Jumalan armo tarkoittaa nyt, kuten ensimmäisenä joulunakin, ihmisen pelastumista — ei sen vähempää. Sen päämääränä on suuri juhla Jumalan luona. Siihen juhlaan käydään jo täällä alhaalla, tai sitten jäädään sen ulkopuolelle. Jokainen, joka tämän ilmestyneen, tarjotun Jumalan armon ottaa vastaan ja sen turviin jää, saa todellisen joulun, pyhän ja aidon, joka tyydyttää.

Mutta samalla alkavat myös suuren, iankaikkisen juhlan valmistelut. Jumalan armo kasvattaa meitä. Sekä puhdistaminen että muut tarpeelliset varaamiset kuuluvat myös näihin valmisteluihin. Armo opettaa hylkäämään jumalattomuuden. Synnin lumous haihtuu ja sen petos paljastuu. Kun silmämme avautuvat näkemään kaiken tämän tyhjyyden, ei jumalattomuudesta luopuminen ole uhraus, vaan vapautus, josta me iloitsemme.

Edelleen meille avautuvat Jumalan varaamat ehtymättömät "eväät", joista me todella elämme. Sanan, sakramenttien ja rukouksen kautta rakentuu se yhteys Vapahtajan kanssa, jota ilman meillä ei ole elämää itsesämme. Lisäksi elämä saa sisällön, uudet tavoitteet ja tehtävät ja myös halun ja voiman niihin, Jumalan mielen mukaisen ja Hänen tahtoaan herkästi kysyvän suunnan. "Sen mikä laille oli mahdotonta, sen Jumala teki" ja tekee yhä.

Ja vielä: Jumalan armo virittää uuden odotuksen. Luonnostaan meidän odotuksemme suuntautuu tänne aikaan ja katoaviin ja myöskin rajoittuu niihin. Adventin sanoma Herran tulemisesta on silloin jotain sel-laista, mitä tuskin saatetaan ajatella loppuun saakka, saati sitten odottaa. Mutta ken on Jumalan armosta saanut kutsun iankaikkiseen juhlaan, hän odottaa "autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä".

Tässä mielessä siunattua, Jumalan armon luomaa joulurauhaa!

Toivo Salomaa

Ottakaa Hengen miekka

Joulujuhlapäivän edellisenä aamuna yhteisessä ruokaluvussamme oli kehoitus: "Ottakaa Hengen miekka, joka on Jumalan Sana".

Odotamme joulua rauhallisine tunnelmineen ja rentoutumisineen ja meitä kehoitetaan vain tarttumaan miekkaan ja olemaan valmiit taisteluun.

On todellakin vaaransa loma-ajatuk-silla. Vihollisemme ei rentoudu missään tapauksessa. Sen suunnitelmiin kuuluu osallistua myöskin joulun viettoomme. Jos heittäydymme huolettomiksi, sen aikomukset onnistuvat. Joulumme jää tyhjäksi. Tapahtuukin vieraantumista Hänestä, jonka halu oli tuoda elämääm-me suuri ilo.

Hengen miekka on Jumalan Sana. Em-mehän unohda sen päivittäistä käyttöä lomallamme. Sinä opistolainen, joka olet viettänyt syyslukukauden Jumalan Sa-nan ilmapöytäkirjässä, olet varmaan huomannut, mikä voima sillä on varjella. Nyt jos unohdat sen, voi vihollinen ampua nuolensa ja saada sattumaan. Synti saa pauloihinsa. Voi kuinka tilamme on sil-loin vaarallinen. Itsellämme ei ole voi-maa. Silloin nopeasti turvapaikkaan, Vapahtajan luo. Juuri sellaisena kyl-menneenä, langenneena, rikkoneena. Synnin ote hellittää. Tulee apu, uusi voi-ma. Jeesuksen läheisyys saa sen aikaan, ei mikään muu. Sisäinen levottomuus tyyntyy. Hän on todella Rauhanruhtinas.

Olen vaarassa, jollen mä valvo:
Mua synti ja kiusaaja viekoittaa.
Sydän on kuten vetten kalvo,
Jota tuulonen vienokin liikuttaa.

Toivon Sinulle opistolainen ja toveri-töittolainen, että sydämesi saa kokea to-

dellista joulurauhaa ja varjettumista Jeesuksessa Kristuksessa.

Lämmin joulutervehdykseni Sinulle!

Helvi Valkonen

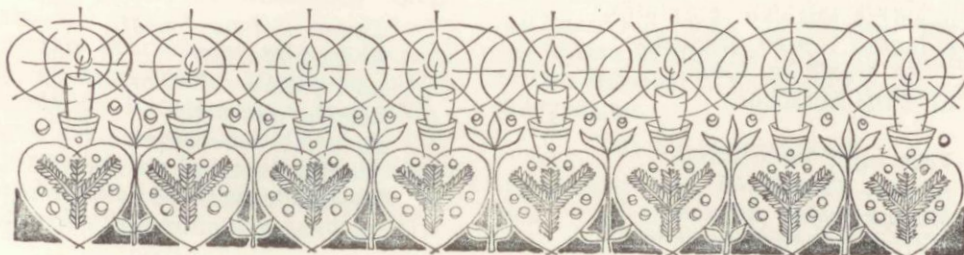
Sydämeni

Sana Heccan
se sattui mun sisimpään
Sydän keccan
taas puhkesi itkemään

Kun katselin
sisälle sydäntäin
niin huomasin
lokaa oll' siellä vain

Taas ciensin mä
helmahan Jeesuksen
Hän yksin voi
puhdistaa sydämen

Pekka Partanen

Eeva Tikka:

Kun jouluvirttä laulamme

*Kun jouluvirttä laulamme,
on seimi luonamme.
Kun laulamme,
näemme loisteen lämpimän
vaiheilla lapsen viipyvän
— ja Maria ja Joosef,
he vaiti katsovat.*

*Vain oljet kahahtavat
ja aasi äännähtää.
Marian sydän autuas,
Marian sydän voimakas*

*on pienen lapsen tähden;
ei tuskan miekkaa pelkää,
vaan valvoo iloiten.*

*Ääneti katsoo Joosef,
ja käsi Marian
pois poimii oljenkorren
otsalta nukkuvan.
Ja armo ainoastaan
seimestä loistaa vastaan
— kun jouluvirttä laulamme,
on Jeesus luonamme.*

Eeva Tikka:

Lähelle tulee meitä

Maa vaiti on ja kylmän jäykistämä.
Elämää peittää liikkumaton lumi,
ja vaikea on täällä ylistää:
ylistys jäätyy kiinni sydämeen,
sen routaan kuolee ennen syntymäänsä.

Ja kuitenkin
öin, päivin mykkä pyyntö elää meissä
ja jokin meissä pyrkii Jumalaan.

Niin nyt, kun taivas lähelle käy maata,
lähelle käy ja maata kuuntelee
— niin nyt, kun joulun on,
sanoiksi sisimpämme hahmottuu,
ihminen meissä kääntyy Herran puoleen,

ihminen avuton ja syntinen.
Ja meissä rukoilee:

Valoa varten pimeytemme on,
Sinua varten tyhjyys sydäntemme;
lähelle tule meitä, Joulun Herra!
Vain rakkautesi meistä irroittaa
voi itsekkyyden, sielun kuoleman
ja liittää meidät toisiimme ja Sinuun
antaen sieluillemme elämän.

Valoosi aueten
suo, Herra, että tänään ymmärrämme:
vain Sinun armosi voi auttaa meitä.

KATKENNUT YHTEYS

Miksi ei kristillinen elämäni enää ole niin valoisaa ja elävää kuin ennen, opistosta päästyäni? Näin varmaan useimmat meistä toveriliittolaisista kyselemme itseltämme.

Syynä siihen on, että yhteys ylöspäin on katkennut. Sehän ei tapahtunut äkkiä, vaan vähitellen on tullut laiminlyötyä rukous ja sanan tutkiminen. Ainoastaan niin kauan kuin armon virta saa vuotaa sielumme läpi, on elämä valoisaa ja elävää. Kun armon virta lakkaa vuotamasta, niin alkaa kuivua sisäinen elämä ja tuntuu tyhjältä. Turhaa on silloin tuoda itsestään näkyviin elämää, iloa ja voimaa. Omat ponnistukset eivät auta.

Sydän ei olekaan niin kokonaan Herran kuin ennen. Maailman henki on päässyt huomaamatta sammuttamaan uskon kipinän. Syntejä on tullut omalletunnon ja ne ovat jääneet tunnustamatta. Paha omatunto on raskas kantaa.

Kun uudelleen alkaa etsiä elävää yhteyttä, täytyy kaiken entisen tulla valoon, että Jeesuksen veri puhdistaisi.

Niin katkennut yhteys tulee korjatuksi. Silloin kirkastuu myös kaikki se, mikä aiheutti yhteyden katkeamisen.

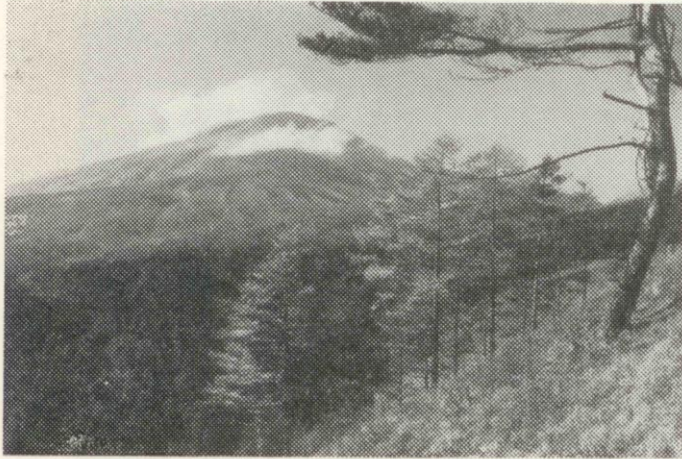
Puhdistettu omatunto ja anteeksi-antamus tuovat rauhan, joka kestää maailman myrskyissäkin.

Jeesuksen tahto on, että meillä olisi puhdas sydän. Sitä varten Hän on tullut, että me voisimme elää hyvän omantunnon elämää.

Käykäämme sentähden Jumalan Karitsan luo, joka on ottanut pois meidänkin syntimme ja antaa meille kaiken anteeksi ja puhdistaa kaikesta vääryydestä.

”Meillä on lunastus”

Liisa Kuittinen

Meren saaret odottavat

Jes. 42. 4.

Lähetystyöntekijä, palatessaan lähetysmailta, tuo mukanaan tämän havainnon: Siellä odotetaan. Siellä yhä odotetaan Herraa ja hänen pelastustansa.

Japanin saaret eivät suinkaan tee poikkeusta. Saaret odottavat.

Se odotus näyttäkse rukoilevan pakanavaimon hahmossa tienvierien epäjumalanpatsaan edessä. Se näyttäkse kotinsa matolla esi-isiensä alttarin eteen polvistuvan perheen kera. Se näyttäkse koululaisjoukossa, joka opettajansa johdolla harhailee temppelien piholla ja ”pyhissä” lehdossa. Pyhiinvaeltajan valkea kimono ihmisvilinässä kertoo saman totuuden. Jo pelkkä pakanuuden hapuilu Jumalan puoleen, jos ehkä hänet löytää voitaisiin, puhua meille tästä asiasta. Ei pakanuus elä tänä päivänä pelkästään vanhojen perinteittensä ja yhteiskunnan ylle heittämiensä tottumusten siteitten voimalla. Sen voima on ihmissydämen kaipuu sen Jumalan puoleen, joka voi synnit anteeksi antaa ja lahjoittaa rauhaa ja toivoa.

Meidän Jumalamme on Jumala, joka on tunnettu etsimisestään. Hän etsii kadonneita. Kun sana sanoo: Jumala lähetti Poikansa ajan täytyessä maailmaan, se kertoo tästä etsivästä ja pelastavasta Jumalasta. Ja kun Jeesus rinnastaa itsensä paimeneen, joka lähtee

yhtä eksynyttä etsimään, me tunnemme sen evankeliumin sanaksi juuri omalla kohdallamme. Me tarvitsemme evankeliumin, joka vakuuttaa Jumalan Pojan kuolleen meidän puolestamme, meidän vielä ollessamme Jumalan vihollisia. Jos ei meidän Vapahtajamme olisi tällainen etsivä, löytävä, pelastava, ei yksikään meistä pääsisi iankaikkiseen elämään.

Meren saaret, Japanin saaret, tarvitsevat nekin sellaista Vapahtajaa, joka tulee etsimään. Ei askeltakaan voi pakana ottaa vastaan, hänkään. Ja Japanin saarille päästäkseen Herra tarvitsee sinua. Hän tarvitsee niitä, jotka tahtovat viedä hänen sanansa perille. Hän tarvitsee niitä, jotka uskossa tuntevat juuri itseänsä koskeviksi nuo Vapahtajan sanat: ”Menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni!” Ilman näitä ei sana mene perille. Ilman näitä ei Kristuksen kirje saavuta Japania. Jumalan uskoa lahjoittava Pyhä Henki on sanassa ja sakramenteissa.

Herra ei ole tunnettu vain kadonneitten etsimisestä. Hän on tunnettu myös siitä, että hän tulee hakemaan hedelmää. Hedelmää löytyy vain sieltä, missä eletään uskonyhteydessä Kristukseen, elävinä oksina tosi viinipuussa. Etsi tätä yhteyttä, elä sanasta, anna Pyhän Hengen kirkastaa Kristusta ja hänen rakauttaan, ja sydämesi paisuu halusta viedä elämän sana meren saarillekin, jossa yhä edelleen Herraa ja hänen pelastustaan odotetaan.

Paavo Savolainen.

KAIPAAKO SELITYSTÄ...?

Miten tavallinen näky:

Kansanopiston käynyt nuori "syytetyn" paikalla. Olivat saaneet kuulla, ettei entinen hauska toveri enää käynyt tansseissa eikä viihtynyt oikein aikaisemmassa ystäväpiirissä. Tuon nyt vielä ymmärtää, että hänestä on tullut n.k. uskovainen, mutta tarvitseeko asiaa sentään ottaa näin ahtaasti. Kuulemma mielellään puhuu vielä jostain lähetystyöstä ja siitä, että itsekin mahdollisesti haluaisi lähteä pakanamaille.

Tuossa he nyt seisovat kaikki eräässä tienmutkassa. Kysymyksiä satelee tiheään, sillä on päätetty ottaa asiasta selvää.

— Mitä sinä aiot pakanamailla tehdä?

— Samaa kuin muutkin lähetysaarnaajat.

— Mitä hyvää ne lähetysaarnaajat oikein siellä sitten tekevät? Eikö meillä täällä Suomessa ole kyllin pakanoita? Miksi te hullut uskovaiset ette anna muitten ihmisten pitää uskontonsa, vaan menette sinne heitä kiusaamaan.

"Syytetty" raukka seisoo monien toveriensa pilkkaamana yrittäen selittää, miten paljon hyvää pakanalähetys on aikaan saanut, mutta hänelle vain nauretaan. Ja loppujen lopuksi ei ole vielä ollenkaan varmaa, että hän pääseekään lähtemään pakanamaille. Sanoivat, että hänen pitäisi ensin valmistautua esimerkiksi opettajaksi. Selittelyt eivät näyttäneet ollenkaan tepsivän kyselijöihin.

Oletko sinä mahdollisesti juuri tuo kysymyksillä pommitettu ja periaatteesi vuoksi pilkattu? Älä hätäile. Kristuksen asia ei kaipaa puolustelua. Monasti on viisaampaa tehdä vastakysymys. Sen sijaan, että alat selittää, miten paljon pakanalähetys tekee pakanamailla hyvää j.n.e., teepä seuraava kysymys itse kysyjille:

— Mikä teidän suhteenne on Jeesukseen, Vapahtajaamme?

Jolleivat pysty tuohon vastaamaan, niin älä sinäkään jatka. Lähetystyö ei kaipaa puolustelua sen enemmän kuin sen Herrakaan. Jätä Vapahtajasi huoleksi koko asia, sillä Hän on luvannut vastata niin asiastaan kuin ystävistään.

Tuure Vapaavuori.

Kiitos Sulle, Jumalani...

Kiittämättömyys ja tyytymättömyys ovat niitä ikävimpiä asioita arkisessa elämässämme. Usein jääme tuijottamaan pikku harmeihin kykenemättä näkemään, kuinka paljon meillä on kiitokseen syytä. Eräs, mikä auttaa meitä irtautumaan tuosta tuijotuksesta, on luonto. Se on kuin hyvä ystävä, joka avaa silmämme näkemään avarammin. Näistä kokemuksistaan, miten luonnon parissa tulee mieli kiitolliseksi, kertoo meille kolme toveriliittolaista.

HILKKA LUKKARI

On todella hauska katsella luonnon ihmeellisyyksiä ja kuunnella, kuinka metsä soittaa ja lintuset visertelevät. Se on juhlallista kuultavaa, saa unohtaa huolensa ja surunsa. Joskus kun olen ikävissäni ja pahalla mielellä, niin silloin tiedän, missä saa lohdutusta, lähden luonnon puhuteltavaksi. Aikansa siellä viivyttyään huomaakin, että on sitä muutakin ajateltavaa kuin minun vähäpätöiset huoleni. Niin on luonto-ystävä tehnyt taas hyvän palveluksen ja mieli keveänä saa palata kotiin.

Muistan erään syksyisen marjaretken, kun siskoni kanssa tultiin eräälle koivikkomäelle. Koivut olivat aivan keltaisia ja niiden koivujen välissä oli myös oikein kauniita pieniä kuusia. Tuuli sen verran, että puut kohisivat kuin kirkon urut. Me rupesimme sammaleiselle mättäälle istumaan ja kuuntelimme. Katelimme myös niitä kullankeltaisia koivuja ja sinistä taivasta. Silloin oli aivan kuin olisimme olleet jossain kauniissa temppelissä, eikä sieltä olisi raskinut lähteä poiskaan.

ANNIKKI PIRINEN

Luonto on Jumalan luoma elävä ja loistava mestariteos, jonka olemme saaneet ympärillemme täydentämään hyvinvointiamme täällä maan päällä.

Ajatelkaamme jotakin ihanaa kevät-kesän sunnuntaiamua. Luonto alkaa herätä unestaan, aurinko heittää ensimmäiset kultaiset sädekimppunsa valaisten suloisen hämärän. Linnut visertävät tuhansin kielin lehdossa. Lehtipuut ovat herkän ihanassa lehtivaipassaan tummien havupuiden seassa. Järvi kimaltelee. Taivaankansi on aivan kirkas. Tähän kaikkeen kuuluu vielä joku kaukainen karjankellon kilahdus tai myöhemmin kirkonkellojen kumahteleva kutsu. Tällaisena aamuna, vaikka olisin ollut kuinka murheellinen tahansa, tunnen itseni sittenkin onnelliseksi. On kuin joku sävel heräisi soimaan sydämessä. Aluksi se värisee hiljaisena, mutta lopulta se soi yhä heleämmän, purkauksen lopulta kiitoslauluksi Jumalalle. Voin sanoa, että tällaisten aamujen rakkaimmaksi lauluksi minulle on tullut: "Kiitos Sulle, Jumalani, armostasi kaikesta, jota elinaikanani olen saanut tuntea..."

AINO HAKKARAINEN

Joskus kun on mieleni ollut jostakin syystä masentunut, elämä on tuntunut tyhjältä ja lohduttomalta, niin kulkiesani kapeita metsäpolkuja, kuunnellesani lintujen iloista laulua, katsellessani muurahaisten jatkuvaa, uupumatonta uurastusta ja kaikkea tällaista, mitä luonnossa on, olen voinut unohtaa suruni ja huoleni.

Tunnen ja muistan hyvin kaikki kotiani lähellä olevan metsän erikoismalliset puut ja kivet. Olen siellä niin monta kertaa samoillut, milloin yksin, milloin jonkun toisen kanssa marjassa, sieniretkillä ja joskus noin muuten vain ajan kuluksi.

Hauskin harrastus talvisin on hiihto. On niin hauskaa ja virkistävää hiihdellä halki lumisten metsien ja niittyjen ja lasketella vaarojen rinteiltä.

Jos minulla olisi runoilijan lahjat, niin kirjoittaisin paksun kirjan täyteen runoja luonnosta — ystävistäni.

Jumalan tahto

Tahtoisin nyt joulun kynnyksellä viedä teidät eräälle ovelle ja jättää siihen. Sen oven nimenä voi hyvin olla Jumalan tahto meidän elämässämme. Tästä voikin alkaa sitten tie: ”Menkää kaikkeen maailmaan”, kuten sana sanoo.

Voi jäädä miettimään, mitä merkitsee Jumalan tahto minun elämässäni tänään. Ei ehkä useinkaan ole kovin vaikeaa harkita, mikä on se paikka elämässä, johon Jumala haluaisi sinut asettaa tulevaisuudessa. Voisiko se olla tämä nykyinen olinpaikka, kotiseutu tai ehkäpä kaukanakin oleva seutu. Tuo kaikki voi hyvin olla kaukaista tulevaisuutta.

Mutta jäädäänpä kumminkin miettimään, mikä olisi Jumalan tahto minun elämässäni juuri tänään. Varmaan meille itsekullekin voi muistua mieleen joku tekemätön työ tai joudumme tarkistamaan, onko suunnittelemamme työ todella tämän päivän tehtäviä. Kenties sinullakin on joku tuttava, joka varmasti ilahtuisi käynnistäsi ja voisi tarvita sinua. Tämä tällä hetkellä olisi sinun kohdallasi tuo tie ”kaikkeen maailmaan”. Tai lojuuko ehkä laatikkosi pohjalla kirje, joka odottaa vastaustaan yhä, vaikka se olisi monta kertaa kuulunut

Rukous

*Oi Herra, älä mulle muuta anna
kuin sydän nöyrä, puhdas, hiljainen.
Se täytä voimallasi rikkahalla
ja rakkautta uhkua sen suo.*

*Jos kiusauksiin joudun tällä tiellä,
on voimas silloin mulla turvana.
Jos taistella saan, kerran kiitän siellä.
Suo rakastaa mun täällä kaikkia.*

Marjatta Pitkänen

On Kristus läsnä

*Nyt sydänten ovet jo aukaistaa,
On Kristus läsnä, Hän, joulun Herra.
Hän tulee luokse nyt halvimmän,
Hän ostanut meidät on omikseen kerta.
Ja seimelle tyhjänä tulla saa.
Ken syntynyt on, Häntä kumartakaa!*

Elvi Heikkinen

tämän päivän tehtäviin. Tai joku lähimmäisesi odottaa jotain muuta huomauttaisuutta koulussasi, työpaikallasi ym.

Jumala on antanut meille juuri tämän päivän elääksemme. Juuri nyt hän odottaa, että olisimme kuuliaisia hänen käskyilleen ja voihan kenties tällä hetkellä joku tuttavamme taistella, toivoen ja rukoillen, että tapaisi jonkun, jolla olisi halua auttaa.

Ehkäpä on niin, että sinäkin haluaisit palvella ja viedä sanomaa eteenpäin, mutta voi olla syystä tai toisesta sidottu paikallasi. Oletko tullut ajatelleeksi, että Jumala tällä tavoin kouluttaa sinua jonkin vastaisen tehtävän varalle. Tämä päivä voi olla myös varustautumisen päivä tai päivä, jona Jumala haluaa kasvattaa sinua vaikeuksien, yksinäisyyden, jopa hiljaa olemisen kautta. Olipa miten oli, pääasia onkin vain, että otamme juuri tämän päivän Hänen kädestään. Psalmisakin sanotaan: ”Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt, riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä.”

Opistoterveisin

Rauni Karjalainen.

Kahdeksannentoista työkauden avajaiset opistokodissamme

Jälleen saimme viettää juhlaa ja yhdessä ylistää taivaallista Isäämme kokoontuessamme opistokotiin uutta työkautta alkamaan. — Jo lauantai-iltana oli tilaisuus hiljentyä Jumalan pyhää sanaa tutkimaan raamattutunnilla, jonka piti piirisihteeri Lauri Saalasti aiheesta ”Pääsy veren vioista”.

Sunnuntaina kokoonnuttiin kello kymmenen yhteiseen jumalanpalvelukseen, jossa saarnasi piirisihteeri Saalasti ja liturgina toimi opistomme johtaja. Saarnan aiheena oli päivän teksti, jossa puhuttiin Joonaan merkistä. Tekstin selityksestä jäi mieleen mm. seuraavaa: Nämä tekstinämme olevat Herran sanat koskivat fariseusten sieluihin, mutta sama voima niillä on vieläkin, sillä Herran sanat ovat aina voimallisia. Ovatko ne tuottaneet kipua sinun sielullesi? Ihmisellä on taipumus kiemurrella Jumalan sanan edessä, hän ei haluaisi taipua sanan alle. Tämä tuli esille fariseuksissa, jotka kuultuaan Herran sanan olivat valmiit vaatimaan häneltä tunnusmerkkiä. Tämä ei kuitenkaan ole kuvaavaa ainoastaan juutalaisille, vaan samoin on asia tänäkin päivänä monien kohdalla. Ihmisille ei riitä syntien anteeksiantamus Jeesuksessa, vaan he paaduttavat sydämensä vaatien ja odottaen tunnusmerkkiä. Jeesus lupaa ainoastaan Joonaan merkin. Mikä se on? Joonaan vaellus kuvaa osittain Jeesuksen vaellusta. Molemmat saarnasivat parannusta. Joonan heitettiin mereen, ja hän joutui kalan vatsaan kolmeksi päiväksi, mistä pelastui. Jeesus heitettiin kansanjoukkojen aaltoilevaan, raivoisaan mereen. Jumalan viha kohtasi myrskyisänä häntä ja lopuksi hän kuoli ristillä. Oltuaan kolme päivää maan povessa hän nousi ylös kuoleman voittajana. Joonaan merkki kehoittaa meitä katsomaan Kristukseen, joka verensä vuodattamalla hankki kaikille armon ja anteeksiantamuksen Jumalan edessä. Joonaan saarna saa aikaan Niinivessä parannuksen. Saa-ko Jeesuksen saarna vaikuttaa meidän keskellämme samoin? Onko se vaikuttanut sinuun? Omistatko Jeesuksessa syntien anteeksiantamuksen, iloitsetko siitä, tunnustatko Jeesuksen omaksi Vapahtajaksesi, vai onko sinulle turhaa puhe Hänestä? Päättyykö meidän elämämme

kadotukseen sentähden, ettemme uskooneet Joonaksen merkkiin, Jeesukseen Kristukseen ristiinnaulittuna? Hänessä Jumala tahtoo pelastaa kaikki. Kuljetko sinä ohi pelastuksesi?

Jumalanpalveluksesta siirryimme kirkkokahville, jonka jälkeen alkoi päiväjuhla. Alkupuheen piti opettaja Väinö Vakkilainen. Puheessaan hän kosketteli ihmiselämän lyhyttä ja ajan oikeata käyttöä. Erikoisesti puhuja korosti kasvatustyön tärkeyttä ja sitä, kuinka jokaisen tulisi kiinnittää enemmän huomiota itsensä kehittämiseen. Lopuksi hän mainitsi, kuinka ihmiselämän suurin onnettomuus on synty. Jumala tahtoo kuitenkin pelastaa kaikki synnin vallasta. Sana: ”Nyt on pelastuksen päivä”, tarkoittaa sitä, että meillä on nyt mahdollisuus omistaa pelastussanomaa Jeesuksessa Kristuksessa.

Johtaja Salomaa selosti niitä vaikeuksia, joita aina on uuden työkauden alkaessa. Hän kertoi niistä uudistuksista ja korjauksista, joita työmahdollisuuksien parantamiseksi on suoritettu kuluneen kesän aikana vanhassa opistorakennuksessa. Tämän jälkeen hän suoritti uusien opistolaisten esittelyn. Uutta työkautta alkamaan oli tullut kuusikymmentä nuorta.

Opiston kuoron esitettyä kaksikielisesti virren 206 puhui piirisihteeri Saalasti erittäin valaisevasti ”hyvän osan valitsemisesta”. Hän mainitsi mm., että Jeesus asettui Marian puolelle. Ei riitä, että puuhaamme ajallisissa, meidän on omistettava evankeliumin sanoma, joka ohjaa meidät myös palvelustehtäviin. — Vapaan sanan aikana puhuivat ylikersantti Urho Hynynen ja toveriliittomme puheenjohtaja Kalevi Rätty. Molemmat kehoittivat uusia opistolaisia ottamaan alusta lähtien oikean asenteen opistoelämään. Kaikkein tärkeintä on oma-kohtainen usko Vapahtajaan. Kun hän pääsee elämäämme ohjaamaan, voi hän tehdä kaiken uudeksi. — Päiväjuhla päättyi johtajan pitämään loppurukoukseen.

Alkajaisjuhla ei ollut kuitenkaan vielä päätöksessä, vaikka osan juhlavieraista olikin jo kiiruhdettava kotimatalle. Iltajuhla alkoi kello 18. Piirisihteeri Pekka Lehikoinen kosketteli alkupuhees-

saan Jeesuksen sanoja: "Te tulette tuntemaan totuuden." — Totuuden tuntemiseen ei ole mahdollisuutta, ellemme tunne Jeesusta. Jeesus antaa meille Puolustajan, Pyhän Hengen. Jeesuksen tunteminen merkitsee totuuden tuntemista jo täällä ajassa ja kerran iankaikkisuudessa. — Sitten esittivät Toini ja Veijo Kettunen duettona virren: "Jeesus, sana elämän..." — Valtimon kirkkoherran Lauri Salovaaran puheen lähtökohtana oli Hebr. 11: 8. Erikoisesti hän kohdisti sanansa nuorille, jotka joutuvat jättämään kotinsa elämäntehtävään valmistautuessaan. Abraham on meille hyvä esimerkki. Hän oli kuuliainen Herran tahdolle. Mikä on se luvattu maa, jonne me olemme matkalla? Jeesus tahtoo ohjata sinne, iankaikkiseen elämään ja taivaan kirkkauteen. Nuori ihminen joutuu ratkaisun paikalle tämän kutsun edessä. Maa ilma houkuttaa toisaalta ja toisaalta Raamatun sanan lupaama ihmemaa. Tutki sinä, nuori, minne olet matkalla! Näet Raamatusta kuvauksia myös nuorista, vaikkeidenkin teiden kulkijoista, kuten esimerkiksi Joosefista. Vaaroja pelkäämättä, luvattun maan lupaukseen luottaen hän Jumalan avulla voitti kiusauksen. Älä sinäkään pyri pois

Herran katseen alta, vaan kulje uskossa kohden luvattua maata. Jumalan tie on kuuliaisuuden tie tänäkin päivänä. Ole sinäkin kuuliainen Herran tahdolle, tee matkaasi uskossa Herraan Jeesukseen Kristukseen! — Puhetta seurasi entisten opistolaisten kuoron laulamit laulut: "Oi Jeesuksein", "Soi kannel kaunis soi" ja opiston tunnuslaulu. — Johtajan puheen jälkeen seurasi väliaika. Sitten kokoonnuttiin vielä hetkeksi sanan ääreen. Piirisihteeri Saalasti puhui raittiuden merkityksestä nuorison keskuudessa. — Raija Partasen esitettyä lausuntaa seurasi työkauden alkajaisjuhlien päätöspuhe ja loppurukous allekirjoittaneen pitämänä.

Olimme saaneet kokoontua erämaan keskeltä keitaalle virvoittautumaan. Uusia voimia saaneina lähdimme itsekin omalle vartiopaikallemme rukoillen, että sydämessämme saisi olla voimana Jumalan iankaikkinen evankeliumi. Saakoon Elämän Herra, Jeesus Kristus, päästä hallitsijaksi sydämeemme ja tulkoon hän teidänkin, tämän työkauden oppilaiden, omaksi, rakkaaksi Vapahtajaksi. Saakoon hän kaikesta kiitoksemme!

Sakari Pennanen.

Uuden opistolaisen vaikutelmia

Varma turvallisuuden tunne täyttää meidän opistolaisten mielet. Turvallisuuden tunne siksi, että alkajaiset opistollamme toivat ikäänkuin taivaan lähemmäksi, samoin kuin siksi, että itse Elämän Herra oli siellä ja lupasi johdattaa alkanutta työkautta. Ainakin minun elämässäni eräs pyhimmistä hetkistä oli siirtynyt muistojen joukkoon.

Lauantaina, kun kaikki oli saatu kuntoon ja vieraita alkoi saapua, olimme me kaikki nykyiset opistolaiset niin juhla-lisia, kuin suinkin osasimme.

Illan raamattutunnilla käsitelimme Jumalan Sanaa, joka on annettu meille jalkaimme lampuksi ja valkeudeksi teille. Entisten oppilaitten katseista näimme, miten rakkaita heille olivat nämä suojat. He levittivät sellaista rau-

hallisuutta ympäristöönsä, että tuntui kuin olisimme liikkuneet pyhällä maalla.

Sunnuntaina juhlakansaa aivan virtasi käytävissä. Saimme nähdä iloisia tapaamisia. Silmät loistivat ja näytti, että elämä hymyili meille kaikille.

Jumalanpalveluksessa kuulimme ajan merkeistä. Kunpa meidän kaikkien sydämistä olisi kohonnut huuto Jumalan puoleen, että itse Jumala saisi meidät pyhittää tänä opistoaikana ja että me käyttäisimme tämän ajan oikein. Toveriliittolaisten tunnustukset omasta opistoajastaan, siitä, että Jeesus oli saanut omaksensa silloin heidät, kosketteli meidän sydämissämme herkimpiä kieliä. Silloin tuli mieleeni oma rippikoulu aika, josta saan laulaa: "Muistan päivää autuasta, jolloin Jeesus löysi mun..."

Elvi Heikkinen

ONNITTELEMME kihlautuneita ja avioliittoon menneitä ja toivotamme Joulun Jeesuksen läsnäolon siunausta Aaro Hellaakosken Riemulaulun sanoin:

*Korkea, korkea ihmisen majakin on,
kun sen vieraana Herramme ollut on.*

*Kun hänen sanansa ovelle kolkuttivat,
siirtyivät seinät ja valkeni akkunat,*

*kun hän kynnyksen ylitse astahtaa,
ilma on täynnänsä iloa avartuvaa,*

*kun häntä katsomme kasvoista kasvoihin,
sammuvat tuliset helvetin lieskatkin.*

*Häivyttään yhä jotakin jättikö hän?
Rauhansa jätti, hiljaisen, ylenevän.*

Runsainta Jumalan siunausta opistokodin työlle, opettajille ja toveriliittolaisille.

Meillä on lunastus — tässä mielessä olisi toivottavaa, että tämäkin sisaruspiiri pysyisi eheänä, vaikka olemme erillämme kukin omalla vartiopaikalla suorittamassa elämäntehtävää.

Opistokodin hyvät opetukset säilyvät aina mielessä.

Tervehtien

Kerttu Juvonen.

Pirtin Viesti

ilmestyy ensi vuonnakin 5-numeroisena tilaushinnan ollessa 250 mk. Muista kirjoituksin omaa lehteämme.

Raamatunlukumme

jatkuu Hebrealaiskirjeen 10. luvusta eteenpäin aina puoli lukua päivässä. Tammikuun 1 päivänä on siis luvusta alkupuoli, 2 päivänä loppupuoli j.n.e.

KIHLOISSA

Reijo Oja
Irma Nevalainen ..... 1947—48

VIHITTY

Erkki Korhonen ..... 1952—53
Eeva Suomalainen
Lauri Vaarala
Anneli Silvennoinen ..... 1952—53
Reino Lampi
Lahja Inkeri Kortelainen .... 1952—53
Kauko Heikura
Eila Rytönen ..... 1953—54
Esko Tamminen
Anna Piitulainen ..... 1953—54
Antti Eskola
Anja Kortelainen ..... 1954—55
Reijo Pääkkönen
Aili Kyllönen ..... 1955—56

PIMEYS KATOAA (Jatko siv. 2)

Kun valo, Jumalan sanan valo, pääsee sydämeemme, niin silloin vain voimme oikealla tavalla ottaa vastaan niin jouluna kuin jatkuvasti joulun ihanaa sanomaa äskensyntyneestä Vapahtajasta ja kokea todellista Jumalan lapsen jouluiloa ja valmistaa sitä muillekin. Silloin vain saatamme sydämeistämme yhtyä näihinkin jouluvirren sanoihin:

Sä autuuteni, iloni,
suo mun ain olla omasi.
Mä tahdon Henkes avulla
sua ikuisesti palvella.

Mikä ihana ja suuri asia onkaan meille jokaiselle se, että saamme Jumalan kärsivällisyydestä armosta antaa pienen elämäme Vapahtajallemme, kuningasten Kuninkaalle, joka on ainoa tosi valkeutemme, toivomme, totuutemme ja pelastajamme! Kun näin saa tapahtua, silloin meidänkin kohdallamme toteutuvat sanat: "Pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa."

Katri Pennanen

Opiston opettajien

joukkoon ilmestyi syksyllä uusia hahmoja. Kudonnanopettaja Surakan ollessa Valtion Askarteluopiston kurssilla syyslukukauden ajan on hänen sijaisenaan toiminut kotiteollisuusneuvoja Vuokko Saramäki Karstulasta. Agronomi Vesterinen on sairauden takia joutunut koko opistovuodeksi vetäytymään työstä syrjään. Maatalousopettajana toimii hänen sijallaan nykyisellä kurssilla maatalousteknikko Aarre Salokoski Pudasjärveltä.

Kotiteollisuusneuvoja Vuokko Saramäki

Maatalousteknikko Aarre Salokoski

Kannokkolan ajoilta

Toisen kurssin aikana puolet opiston tytöistä asui kahden kilometrin päässä olevassa Kannokkola-nimisessä talossa, joka oli kokonaan käytettävissämme. Pirtti ja toinen kamareista oli tyttöjen hallussa, toinen käsityöopettajan. Nykyiselle polvelle lienee mielenkiintoista kuulla jotain sen ajan opistoelämästä ja sen aikaisille opistolaisille mieluista muistella menneitä. Eräs työkauden 1942—43 oppilaista kertoo seuraavassa tuon ajan kokemuksista.

"Tytöt, tytö-öt, nouskaa ylös kiireesti!" huusi järjestäjä. Tytöt nousivat. Joku tahtoi vielä vuoteellaan vähän aikaa haukotella, mutta heti oli hänenkin noustava, sillä kello oli jo paljon. Ei tuntiakaan aikaa, kun piti olla opistolla ja sitä ennen oli monta tehtävää ja noin kahden kilometrin matka kuljettavana. Vähitellen kaikki saivat raikkaalla vedellä unen karisteltua pois kasvoiltaan. Sitten vain nopeasti vuoteet päiväkuuntoon, huoneet siisteiksi, kirjat ja vihottaukkuun tai kainaloon, hyppäys suksille, alamäkeä järvelle ja kohti rakasta opistokotia, Haikolaa. Itä-Karjalan tyttöjä opistossa oli neljä. Heistä Katri ja Maikki asuivat meidän huoneessa. Heillä ei ollut suksia, niinpä he saivat umpistakin ja sohjuista tietä kulkea kävellen, väliin kiireessä juostakin.

"Kas vain, jopas salinkin tytöt ovat jaksaneet herätä", pilaili joku perille päästyämme, kun eräs opiston salissa asuva tyttö sankkoa kantaen tuli vastaan. Hän sisällä olleena oli vielä »aamutorkun» näköinen. Me sitävastoin aamupakkasessa hiihdelyämme olimme punakoita ja reippaita. Marttoja huoneessamme oli neljä. Heistä Martta Annikki oli silloin keittiöryhmässä. Hän oli erään Kannokkolan keittiöpuolella asuvan tytön kanssa tullut jo aikaisemmin. Kello soi

KOHTAVAARA
Kansanopisto
Helvi Valkonen

een, jonka jälkeen tunnit ja tehtävät. Votunnit alkoivat, järjestäjä lämmittelevimmallaankaan pyryllä ja panna koirarukkaset käteensä ja tallukat jalkaansa. Sitten kun vielä viritti laulun, niin mieli oli iloinen ja sydän lämpöinen ja matka kului hupaisesti. "On onnellista kun nuoruudessa, saa Herran Jeesuksen oppaakseen."

Postissa saapui joka päivä aivan ka-soittain kirjeitä ja paketteja. Kenttäpos-tin vuoksi kirjeiden saapuminen oli ta-vallista vilkkaampaa. Siellä jossakin olivat veljemme, ehkä jonkun sisarkin ja tuttaviamme. Yritimme puolestamme kirjoittaa heille rohkaisun sanoja: "Käy-köön myöten taikka vastaan epä Isä heitä lastaan", jotain siihen tapaan. Pa-ketteja saivat useimmat kotoaan. "Tytöt, tänä iltana juhlietaan, minä sain pake-tin kotoa", supattaa joku Kannokkolan asukas. "Minä sain myös, kutsutaan vie-raita illalla, vai mitä?" sanoo toinen. Niinpä sitten illaksi pyydettiin vieraiksi opettajia, ken vaan heistä ehtisi tulla.

Päivän iltaan ehdittyä, tuntien loput-tua, lähdimme Kannokkolaan. Nyt vasta oli kiire, että ehtii ennen vieraiden saapumista laittaa kaikki kuntoon. — Eräs tyttö etsi tavaroistaan puhtaan liinan pöydälle. Toinen nouti maljakkoon jotain vihreää, männyn oksia. Kolmas meni laittamaan tulta keittiön hellaan. Käsi-työopettajalta saimme lainata kahvi-kuppeja. Mutta entäs maito! Sitä täytyy lähteä pyytämään naapurista. Antavat-kohan, kun maitokin on kortilla ja ta-loisilta kiristetään joka litrasta tilitys, ajattelee maidon hakija, ei viitsisi pyy-tääkään, mutta täytyy selittää, että tulee opettajia vieraiksi, ehkä omasta osuu-dastaan antavat. Ystävällinen emäntä antoikin "puolikon" täyteen kermaa. Nyt oli kaikki valmista. Odotimme vie-raiden saapumista.

Oli savolaista kukkoa, karjalaisia pii-rakoita, pullaa, kakkua ym. Itse kukin oli kantanut pöytään parasta, mitä oli matka-askistaan löytänyt. Niinpä nyt "herkkuja hyviä vieraat kiittää, hampaat ne naksaa, syödä he jaksaa, mutta vie-läpä kotijoukollekin riittää". Oli hauskaa ja tarpeeksi valoisaakin karbiidilampun

loistaessa. Silloin opistollakaan ei ollut muuta valoa kuin karbiidilamput. Muu-tamalla huoneemme työllä oli muste-pullosta laitettu "Ölly-Petromaksi". Oli valoa, kun karbiidin sammuttua joskus sen sytytimme. Hyvin sen valossa, kun tarkasti katsoi, näki kirjoittaa esitelmää y.m.

Opettajat tuntuivat niin läheisiltä, mi-tään raja-aitaa ei ollut. Olihan meillä kaikilla "yksi usko, yksi toivo ja yksi tunnustus". Tänäkin iltana emme voi-neet erota ravitsematta myöskin sieluam-me. Kanteleen laulut alkoivat kaikua, sointuen äänissäkin. Lauluhiimme sisäl-tyi monenlaisia mielialoja: hätää, ru-kousta, murhetta ja iloa. Välillä keskus-tellen ja taas laulaen ilta kului aivan huomaamatta. Toivotettuaan hyvää yötä ja jätettyään "tyttärensä" Taivaan Isän haltuun vieraamme häipyivät talvi-illan hämärään. Silloin oli meidänkin aika käydä nukkumaan. Ennen sitä otimme kuitenkin raamattumme esille ja luimme sille päivälle määrätyn luvun.

Niin oli tämäkin edellä kertomani opis-topäivä Kannokkola-elämyksineen, toi-neen ja toimineen kulunut mielestämme nopeasti, aivan liian nopeasti. Olimme sanomattoman tyytyväisiä, vaikka joka aamu ja ilta joutuimme kulkemaan Hai-kolan ja Kannokkolan välin, järjestäjä neljästi päivässä. Milloin oli lumi- milloin vesisade. Keväällä täytyi kiertää ympäri järven rantapolkua. Kaikista puutteista ja vaikeuksista huolimatta olimme kiitollisia siitä, että saimme olla opistossa, ettei tarvinnut opistoa kes-keyttää ja että ruokakin sota-ajasta huolimatta oli riittävä.

Nyt on meillä uusi opistorakennus. Me entiset opistolaiset iloitsemme siitäkin. Mutta uskon, että me "Pirtin kasvatit" kaipaamme kuitenkin usein omaan py-häkköömme. Monet monet pyhät het-ket palaavat mieliimme. Ei Pirtissä tehty työ ole ollut turhaa, sydämiimme kyl-vetty Jumalan Sana ei tyhjänä palaja, vaan Jumala kypsyyttää viljaa taivaskotia varten, johdattaen meitä jokaista par-haaksi katsomaansa tietä. "Sinun tiesi on sittenkin parhain — Sen päässä on päärliset portit." Tahdothan Sinäkin pysyä sillä tiellä.

Siiri-Elma Tolvanen